

Wat heb ik verkeerd gedaan

Als je kind verslaafd is, voel je je verschrikkelijk schuldig.
“Waarom heb ik niks gemerkt?”

Trees (47), werkt in de horeca, moeder van Roy (16).

“Roy was een baby die veel huilde, en een onrustig kind. Ik heb hem altijd veel regelmaat en duidelijkheid gegeven, dat had hij nodig.

En dan overkomt het me verdomme toch. Het zit in zijn genen: mijn vader was een alcoholist, Roy lijkt sprekend op hem. Opeens wilde hij elke avond naar buiten. ‘Effe chillen.’ Er verdween geld uit mijn portemonnee.

In de herfstvakantie werd hij heel ziek. Ik dacht nog dat het Pfeiffer was, totdat hij vertelde dat hij tien joints per dag rookte. De psycholoog raadde ons aan zelf wiet voor hem te kopen – vijf jointjes per dag. Dat was vreselijk: moesten we die rotzooi gaan halen voor ons eigen kind. Ik kotste van die geur. Maar anders was hij weggelopen en hadden we hem nooit meer teruggezien.

Roy is een lieve, zachte jongen, maar door de drugs veranderde hij in een beest. Hij kreeg enorme driftbuien, wilde alles kort en klein slaan. Hoever moet het komen dat je bang wordt van je eigen kind?

Toen hij werd opgenomen mochten we de eerste vijf weken geen contact hebben. Afschuwelijk. Dat je je kind overlaat aan een ander. Sinds hij is afgekickt gaat het goed met Roy. Hij bezoekt nu vier keer per week meetings en beseft dat hij zijn geluk moet vinden zonder joints en alcohol.”

jurk VIRGINIE CASTAWAY

‘Ik kots
van die
geur’

'Het is
een blinde
vlek'

**Dayene Kolenbrander (51),
runt een zorgboerderij, moe-
der van Gemma (20).**

"De eerste keer dat Gemma coke gebruikte, biechtte ze het op. Ik wist toen al dat ze niet met alcohol kon omgaan. Wat Gemma ook deed, ze ging *all the way*. Dat mateloze zit in onze familie. Toch is het alsof je een blinde vlek hebt als het om je kind gaat.

Gemma was net vijftien toen ze een fout vriendje kreeg. Ze deed alles wat hij vroeg. Toen het uitging begon ze met xtc. Een vriendinnetje had nog iets beters: cocaïne. Op haar zeventiende stond ze met één been in het loverboy-circuit. Intussen ontwikkelde ze ook een eetstoornis.

Ze kreeg therapie, maar viel weer terug. Dat ontkende ze, maar ik bestelde een urinetest. Ik heb haar laten plassen waar ik bij was; ze viel meteen door de mand.

We hebben haar naar Solutions gebracht, waar ze tussen vijftigers terecht kwam die al twintig jaar verslaafd waren. Dat was een schok: zó wilde ze niet worden.

Ik heb jankend rondgelopen, totaal in paniek. Je wilt je kind zo graag redden, maar dat kan ze alleen zelf. Toen we haar naar Solutions brachten, heb ik het adres van een daklozencentrum in haar tomtom gezet. Ik wist: ze zal pas voor herstel kiezen als wij de deur dichtdoen. Als ze geen keuze meer heeft. Ze is nu twee jaar clean. Maar ik weet: ze heeft levenslang."

jasje FILIPPA K. top WE
jeans RIVER ISLAND

**Marga (46), werkt in een
supermarkt, moeder van
Debby (18) en Jeroen (23).**

“Eerst raakte mijn zoon verslaafd. Hij gebruikte coke en speed, heeft een paar keer vastgezeten. Dan denk je: hier leren we van, dat gebeurt ons niet meer. Maar het overkomt je gewoon.

Debby was een lief, teer poppetje, een vrolijk grietje. Rond haar twaalfde jaar veranderde ze. Ze werd brutaal, van school gestuurd, leefde 's nachts, sliep overdag en kreeg op haar veertiende een vriend van 29. Ik herkende mijn eigen kind niet meer. De psychiater en de huisarts zeiden dat ze gewoon aan het puberen was. Als zulke mensen het zeggen, geloof je dat. Uit onmacht heb ik haar een keer een mep verkocht. Ze liep meteen weg.

Pas toen haar vader instortte kwam de ommekeer. Debby is nu herstellend, woont in een begeleide woongroep. Haar broer heeft een eigen huis gekocht en werkt. Ik heb me vaak afgevraagd wat ik in vredesnaam verkeerd heb gedaan. Mijn man en ik zetten ons in voor de stichting Moedige Moeders. Daar kunnen familieleden van verslaafden hun verhaal kwijt. Het blijft moeilijk. Als ik haar een WhatsApp-berichtje stuur en niet meteen antwoord krijg, denk ik: wat zal ze nu weer uitspoken? Die angst is niet zomaar weg.”

jurk en broek DYANNE

‘Het kan
iedereen
gebeuren’

'Altijd
liegen en
bedriegen'

Ammie Goossen (51), verkoopmedewerker, moeder van Vince (16).

“Ik had heus weleens van gameverslaving gehoord, maar je denkt: zoiets overkomt mijn kind niet. Vince woonde bij zijn vader en kwam liever niet meer bij mijn man en mij omdat wij hem in zijn ogen te veel in de gaten hielden. Hij had altijd wel een smoes om niet te komen. We raakten de grip op hem kwijt. Hij bleef zitten op school en zat altijd achter de Xbox. Toen Vince eenmaal zover was dat hij naar een jongerenkliniek wilde, vond zijn vader dat niet nodig. Vince ging toch, hij wilde echt geholpen worden.

Verslaafden kunnen heel goed manipuleren. Toen hij uit de kliniek kwam, ging hij wiet roken. En drinken. Wij wisten van niets, hij loog en bedroog. Op een gegeven moment wist ik echt niet meer hoe we hem moesten helpen. Op een dag ben ik niet naar mijn werk gegaan. ‘Waarom ben je thuis?’, vroeg Vince. Ik antwoordde dat ik letterlijk ziek was van de situatie. Daar schrok hij van. Hij kwam naast me zitten en barstte in huilen uit. Vanaf dat moment is het beter gegaan. Hij woont nu weer bij ons, die keuze hebben wij voor hem gemaakt. Als hij op zijn telefoon een voetbalspelletje speelt, zeggen wij er meteen iets van. En de Xbox is in de kluis verdwenen.”

jurkje EDITH & ELLA

Doris Rolfes (49), moeder van Lisa (16).

“In twee jaar tijd kwam Lisa 55 kilo aan. De huisarts zei: ‘Als ze een vriendje krijgt, valt ze wel af.’ Eetverslaafd, ik wist niet eens dat het bestond.

Lisa is op school gepest door leraren. We hebben haar lang niet geloofd; je gaat er niet van uit dat volwassen mensen zoiets doen. Tot andere ouders ons erop aanspraken. Lisa was intussen haar verdriet aan het weg eten. We moesten sloten op de keukenkasten zetten. Mijn man en ik voelden ons vreselijk schuldig dat wij haar niet meteen hadden geloofd. En daar maakte Lisa weer gebruik van. Ze kan goed manipuleren.

Ik had al vanaf haar tweede het idee dat er iets niet klopte. Alleen wilde niemand het horen. Ik heb zelf geen schoolopleiding, dat maakt het soms lastig een kind te begeleiden dat problemen heeft.

Ik ging haar bespioneren. Volgde haar op Twitter, Facebook, Instagram. Ik werd er zelf ook ziek van; ik was Lisa-verslaafd geworden. Wij samen in één huis ging niet meer. Lisa is tien weken behandeld bij Yes We Can Clinics. Nu gaat het beter met haar. Ze hebben ontdekt dat ze autistisch is. Door de therapie heeft ze dat zelf leren verwoorden. Ze ging zelfs de confrontatie aan met de leraar die haar zo heeft gepest.”

‘Ze kan heel goed manipuleren’

jasje ESCADA bij ZALANDO
blouse C&A broek H&M

‘Het blijft eng’

Ancla Lensen (45), moeder van Sanne (20) en Boris (17).

“Bij Sanne begon het met af en toe een jointje. Toen ze eenmaal op zichzelf woonde blowde ze dagelijks, snoof twee keer per week speed, dronk te veel en gebruikte xtc.

Boris had weleens geblowd, maar omdat hij veel bij zijn zus kwam ging hij ook zwaardere drugs gebruiken. Hij stopte met school, kwam voor het middaguur zijn bed niet meer uit, was prikkelbaar en agressief. Ik liep op mijn tenen door het huis. Er was voortdurend ruzie. Je wilt dat je kinderen een gelukkig leven tegemoet gaan, in plaats daarvan zag ik ze afglijden. Omdat ik niet meer tot ze door-drong, belde ik hun vader: ‘Help me, ga jij dan met ze praten.’ Maar hij heeft nooit willen inzien hoe erg het was.

Begin dit jaar vond ik via internet Yes We Can Clinics. Toen Boris zich liet opnemen werd Sanne nerveus. Ik vroeg: ‘Is het met jou erger dan ik denk?’ Dat was zo. In die tijd heb ik haar een brief geschreven. Als moeder moet je je erop verheugen dat je kind thuiskomt, zei ik, maar dat gevoel heb ik al een tijd niet meer.

Ik heb veel geluk gehad: dankzij de behandelingen kan ik oprecht zeggen dat mijn kinderen clean zijn. Toch zijn er momenten dat ik het heel eng vind om ze los te laten. En voor hen blijft het moeilijk. Hun hele vriendenkring gebruikt.”

trui CLAUDIA STRÄTER rok FILIPPA K